

چرا سیزدهم فروردین؟

چرا به در؟

جشن نوروز از یکم تا دوازدهم فروردین برگزار می شود. روز سیزدهم هر چند با آیینهای آن دوازده روز پیوسته است ولی جُدسَر (مستقل) است.

آن دوازده روز آغازین در چارچوب منطقِ منطقه البروج (=آبامگاه) است. یعنی همه یادآور آن دوازده روز است بی آنکه نشانه ای جز آن در آن باشد.

درست مانند واپسین شام ایزد مهر که دوازده یاور (حواری) که با خود وی سیزده تن می شوند، به دیگر سخن بازتاب این پدیده را در آیین واپسین شام عیسی مسیح هم می توان دید.

آن دوازده تن همچنان در چارچوبی که یاد شد می مانند و تنها سیزدهمی راهی دیگر در پیش دارد؛ برای رفتن (مرگ) و زایش دوباره آماده است.

برای رفتن و باز آمدن.

پس آیینی و نشانه ای برای (برون رفت از منطقه البروج)، و بازگشت زندگی دوباره باید به میان آید؛ سیزدهم باید به در رفت و سبزه به آب سپرد در همین روز سیزدهم.

نک به: کمبل، جوزف: قدرت اسطوره، برگردان عباس مخبر، ص ۵۲

خِرّه مالی، گل مالی سر و تن در آیینهای سوگ، که یاد خواهیم کرد.

نوروز، جشن باززایی جهان گیاهی در همین تارنما.

پی نوشت:

سبزه

سبزه در آیینهای نوروزی:

سبزه در آیینهای نوروزی جایگاهی دارد و بارها خود می نمایاند که هر یک نمایشی ست بازتاباننده پنداره ای / مفهومی:

۱ - رویاندن سبزه (هفت سین)

همباز شدن و همپا شدن در باززایی جهان مُرده (گیاهی).

۲- سبزه به آبِ روان سپردن (سبزه‌هم فروردین)

پیشکشی به سپاس به ایزد بانو آناهیتا، ایزدبانوی آبهای روان.

۳- سبزه گره زدن (سبزه‌هم فروردین)

آرزویی به آرمان پیوندِ دو گیاه = انسان

۴- سبزه بر گورِ رفتگان بُردن (سبزه‌هم فروردین)

پیوند گیاه زندهء سرِ گور و گیاه = انسان خفته زیر خاک گور

هر یک از کاربردهای سبزه در آیینهای نوروزی هر چند جُدراند (مستقل اند) به هم پیوسته اند چون بُنمایهء همه یکی ست؛ در

این بینش، بنیادِ زیست در این جهانِ گیاهی ست، جهانی ست گیاهی.

